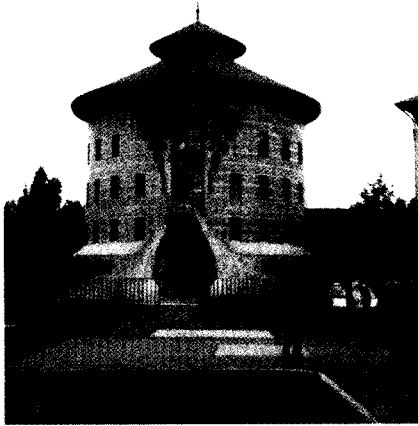

הכנס השנתי של EDF – מועדון יצרני חלב אירופאים

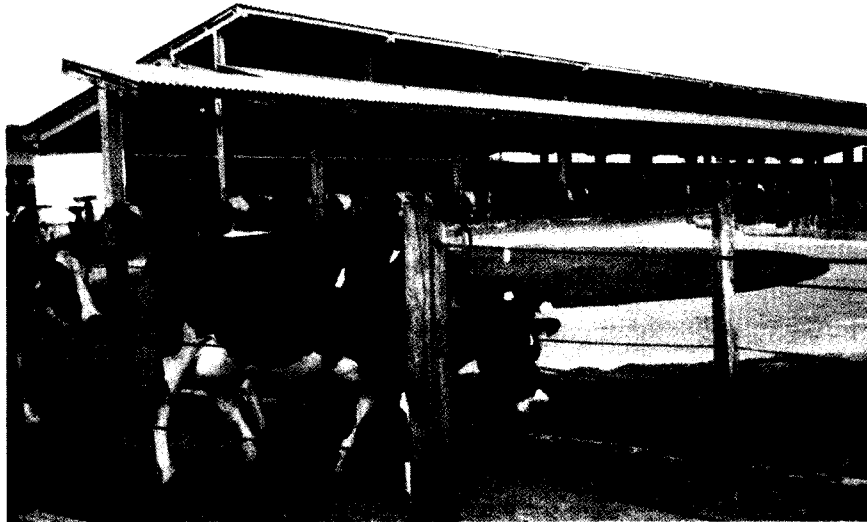

הבנין המרכזי של הפקולטה – כולו בנוי אבן.

מדובר באומדנים מכלילים ולא בממוצעים ארציים או אזוריים – אלא בתיאור אפשרויות הייצור בתנאים השונים ממקום למקום, בניצולן המושכל ובתוצאה העסקית של הענף. בנוסף לכך הוצגו ביצועיהן של שתי חוות נבחרות, האחת מסקוטלנד ורעותה מגרמניה – שתיהן מוכרות היטב למשתתפי הכנס הזה. אחר כך

הכנס נערך השנה בפקולטה לחקלאות בקפושנאר (הונגריה) בימים 5.9.98–2.9. השתתפו בו למעלה מ-160 חברים, בעיקרם יצרני חלב ומיעוטם אנשי אקדמיה ורשות, מכל ארצות מרכז, צפון ומערב-אירופה (להוציא נציגים מספרד, פורטוגל ואיטליה – שלא באו, אולי בגלל קשיי השפה) הכנס התנהל כרגיל, באנגלית, כאשר הדגש על ייצור חלב במסגרת הקהיליה הכלכלית האירופאית המורחבת. אכן, חלק ניכר של ההרצאות והדיונים עסק בהבטים הכלכליים-פוליטיים של ייצור ושיווק החלב ומוצריו וביחסי הגומלין המסחריים בין המדינות חברות הקהיליה לבין אלה שמחוזה לה – במזרח ובאסיה, באמריקות, אוסטרליה ונירזילנד ובכלל.

היום השני של הכנס הוקדש כולו לניתוח תוצאות השאלון שהופץ בין חברי המועדון EDF ובו פירוט מדוקדק של כל סעיפי העלות וההכנסה של ייצור חלב באותם משקים. לא

הפרות משוכנות בסככה עם ריפוד גבוה – תמיד נקי למופת. שביל ההולכה חוצה בין שתי שורות לסככות, כל אחת ל-100 פרות, עם חצרות מיוצבות.

היום השלישי הוקדש לדיווחים ורעיונות, איך להשקיע במשק החלב ההונגרי, גם על ידי זרים לאותה מדינה. ראינו דוגמה יפה, רפת שהוקמה ומנוהלת על ידי רפתן מבלגיה. אגב, זה יכול לקרות גם אצלנו אם לא נהיה ערים למצב שהולך ונוצר במסגרת "הכלכלה החופשית".

ועוד ראינו וניתחנו משק חלב שברשות קואופרטיב, עם 400 פרות; גם כאן נראה מאמץ ניכר בהקמתו תוך ניצול מבנים קיימים מתקופת המשטר הריכוזי, הקודם.

בסך הכל, כנסים אלה של יצרני חלב מן הטובים בארצות אירופה – ולאנו דווקא מטפחי גזע מיוחד אם גם הרב נוטה לשחור-לבן – שהם הצטרפו על בסיס חברות וולונטרית (עם דמי חבר) ל-EDF, הם עדות והפגנת המאמץ והביצוע היעיל הנדרש כיום מן הרפתן. אכן, החלפת דעות, רעיונות ונסיון בתנאים שונים ומשתנים יכולים להועיל היום – ולמנוע שגיאות מיותרות, בעתיד.

עוד התקיימו 8 סדנאות, בהן דנו ופירטו בעיותיהן, מגבלותיהן ופתרונותיהן של 16 חוות יצרניות חלב. מתוך הצגת הדברים וחילופי הדברים בעקבות זה נראה בבירור, שלא בכל מקום ולא בכל מקרה יש מענה ופתרון מניח את הדעת לעתיד הרחוק.

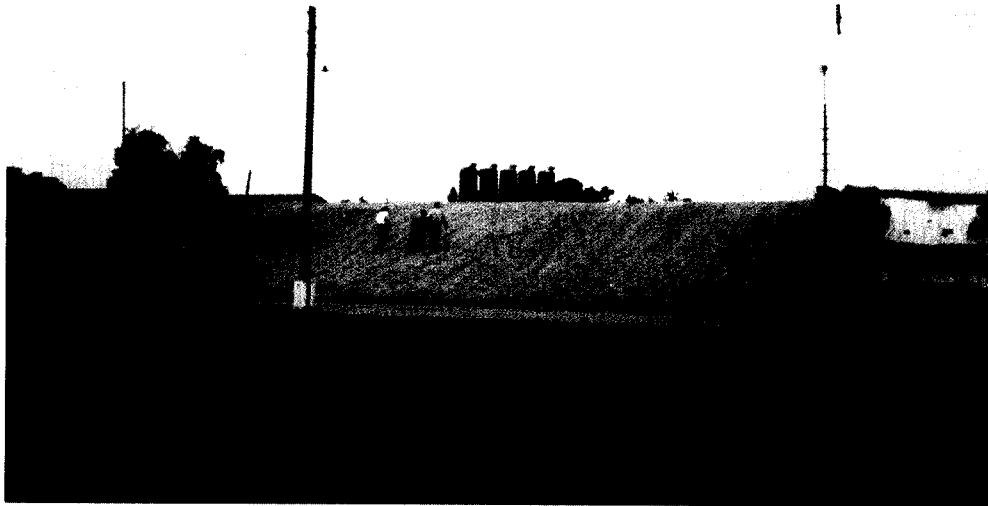
יום זה הושלם בביקורים בשתי חוות – משק "מושבי" פרטי קטן עם 50 חולבות, די מיושן לדעת כולם – ומשק תעשייתי גדול עם 2500 פרות הולשטיין המנוהל על ידי חברה בע"מ ענקית, העוסקת הרבה בגידולי שדה מסחריים כמו תירס ובעיקר, סויה לשמן. תכנון משק גדול זה וניהולו היו מרשימים, כמעט בכל: נקי מאד, סככות רפד עמוק נקיות להפליא, גם הפרות, דבר שמעיד על רפד נקי כל ימות השנה. ראינו פתרונות הנדסיים יפים למניעת מיינגר מזוהמים מן החצרות ואפילו רעיון פשוט זול לטיפול יעיל בזבל (המקטע הבוצתי, המופרד מן הלשלת הדלילה).

במוצא כל רצועת האבסה והחצר עוברת תעלה שטוחה למיינגר, בעוד הזבל/הלשלת המגורד מן המדרך נאסף אל מין שטח מוגן עד להעברתו לערמה או/ו לשדה. תעלת הניקוז הגדולה משמשת לקליטה וסילוק מי-גשמים בלבד.

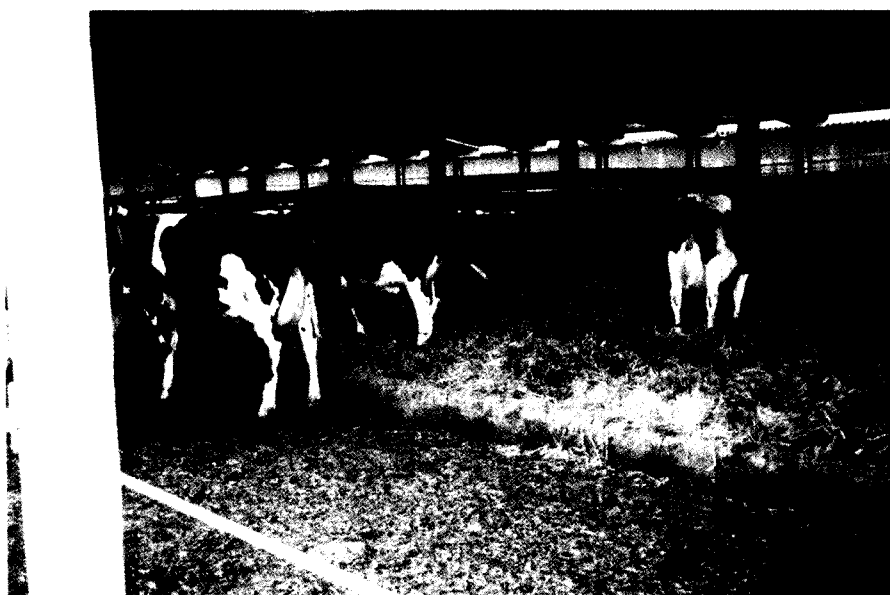
גידול יונקים תחת עצים במשך כל חודשי הקיץ ובכלל, כשמוג האוויר נוח. לחודשי הקור והכפור מכניסים אותם למבנים יסודיים יפים ונוחים. אך עצם הפסקת השימוש בהם במשך 6 חודשי החום, לפחות – מונעת התבססות של גורמי מחלה מטרידים.

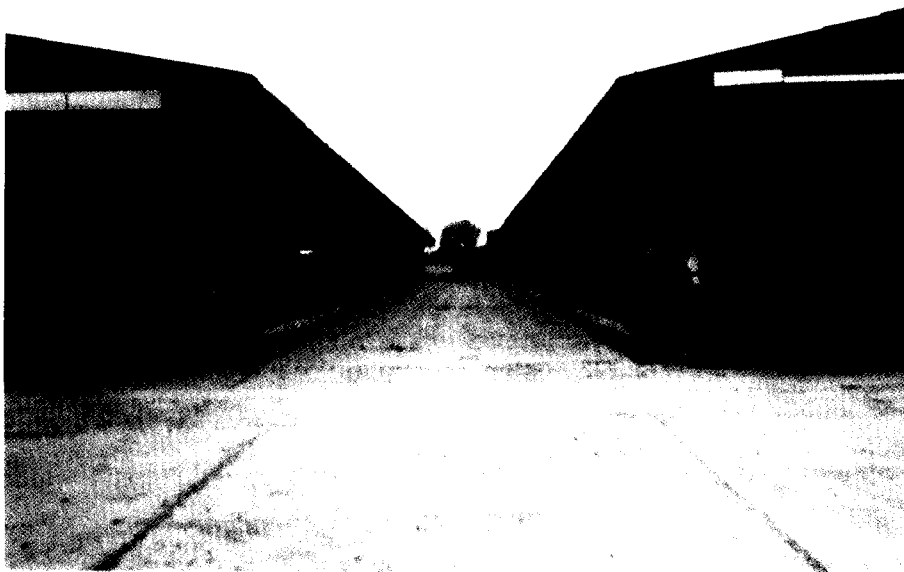
בורות תחמיץ ענקיים מבטיחים מלאי מזון לעדר הגדול לשנה שלמה. כל המספוא, בעיקר תירס לתחמיץ, מגידול עצמי; גם גרעיני-מספוא.

הטיפול בזבל רטוב ולשלשת, כולל מינוגר מוזהמים, מסתיים במשטחי ענק בו מעדימים שכבות עבות של קש ועליו מפזרים את "הרוטב" באמצעות שאיבה או מחפר גדול. נוהגים להוסיף קש לפי צורך הספיגה ועד כדי מניעת נגר מן הערמה. לבסוף, הזבל המוכן באופן זה משמש לטיוב הקרקעות החקלאיות.

במבנה זה נהגו להחזיק פרות בתאירביצה – ראה תמונה שצילמתי באמצע שנות ה-70, כאשר ממשלת הונגריה ייבאה אלפי מבכירות מקנדה. כיום עובדים בשיטת הריפוד העמוק – לא תמיד מספיק עמוק.

בחוזה המחודשת עם 400 פרות, מעבר ההאבסה פתוח לשמים ומשמש שתי קבוצות במבנים נפרדים.

המוצא התחתון של שורת הסככות עם רפד. המשטח התפעולי לובל מרוצף בטון.